ISSN 0132-4462.
№ 5 2004
ТРАВЕНЬ

перець

Іван САВЛЮК

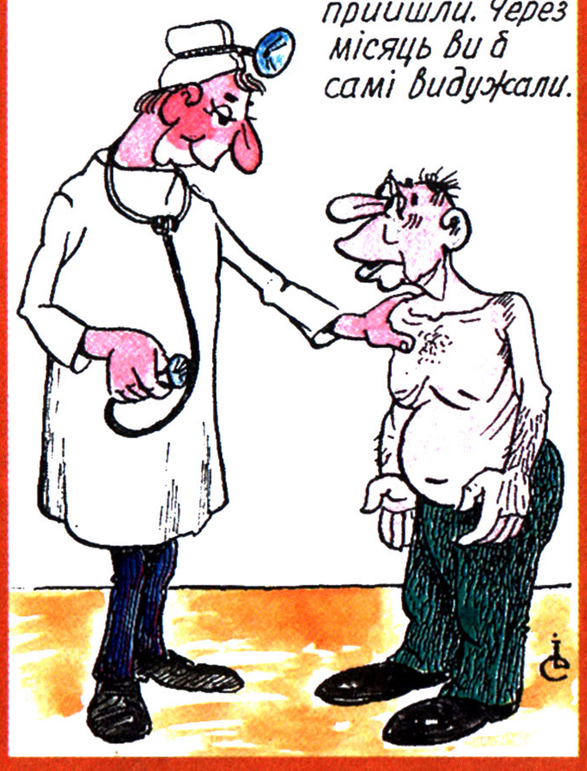

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Георгій МАЙОРЕНКО

— Шеф навчає колег по фракції, як треба тиснути кнопки при голосуванні.

ІАП
ІНФОРМАЦІЙНЕ АГЕНТСТВО «ПЕРЦЯ»

ФУТБОЛІСТАМ ЗАВАЖАЄ ЛЕЛЕКА?

Кілька років тому у нашої збірної з футболу з'явився симпатичний талісман — лелека, улюблений птах українців. Та оскільки і на чемпіонат світу, і на чемпіонат Європи ми не пробилися, то більшість уболівальників так і не побачили лелеку «в польоті». Тепер футбольні функціонери оголосили конкурс на новий талісман збірної України. «Невже лелека й справді заважає нашим спортсменам вигравати?»— з таким запитанням звернувся кор. ІАП до шанувальників футболу. На що ті відповіли: «Вийшло, як у тому прислів'ї — поганому танцюристу і штани заважають».

ОДЕСІ НЕ ДО ЖАРТІВ

Аж шістдесят шість претендентів подали заяви для участі у проміжних виборах народного депутата України в 136-му окрузі Одеси, які призначено на 30 травня. Серед них і бізнесмени, і члени різних партій, і пенсіонери... Можливо, окружна виборча комісія зареєструє і не всіх, але все одно одеситам довгенько доведеться пріти над бюлетенем, щоб вибрати «слугу народу».

ШИЛО НА ШВАЙКУ

У Кіровограді, який цього року святкуватиме своє 250-річчя, виношується ідея про його перейменування. Замість імені Кірова, який, до речі, ніколи тут не був, місту, можливо, повернуть ім'я імператриці Єлисавети. «Міняємо шило на швайку,— жартують місцеві жителі,— забуваючи, що наше місто обласний центр все-таки України, а не колишньої імперії».

ТІЛЬКИ 25-ий

За рахунок державного бюджету цього року може оздоровитися лише кожна двадцять п'ята дитина України. До того ж у не найкращих санаторіях і будинках відпочинку. Кращі — приватизовано. На них уже давно позривали гасла «Діти — наші квіти».

Павло Глазовий

СОЛДАТСЬКА ЛІРИКА

Хлопець виїхав служити
У далекий край.
І коханій пише звідти:
«Жди мене, чекай!
Я тебе не забуваю,
Не забудь і ти.
Я не можу надивитись
На твої листи.
Навіть марки відриваю
І цілую їх,
Бо ж колись вони торкались
До губів твоїх».
А кохана пише: «Милий!
Жду тебе й люблю,
Тільки знай, що до конвертів
Марок не ліплю.
На губах вони лишають
Неприємний слід,
І за мене марки ліпить
Мій любимий дід».

ПЕРШЕ ЗВАННЯ

Панас, прослуживши в армії рік,
Перше одержав звання.
Сів біля столу і пише батькам:
— Здрастуйте, мила рідня!
Я повишення по службі здобув,
З чим і привітствую вас».
І підписався: «Бувший ваш син,
Нині єфрейтор — ПАНАС».

ВСЕ ЯСНО

Несподівана хвороба
Причепилась до Луки:
Появились на лопатках
Невеличкі бугорки.
До лікарні мчиться хворий.
Швидко скинув сорочки.
— Подивіться! На лопатках
Появились бугорки!
Лікар знизує плечима.
— Що воно за дивина?
Ви п'єте? — Не пив ніколи
Ні горілки, ні вина.
— Часто курите? — Ніколи
І не нюхав цигарок.
— А з жінками як? — Та що ви?!
Ненавиджу всіх жінок.
— Ну, тоді,— промовив лікар,—
Зрозуміло, в чому суть.
Це у вас уже на спині
Крила ангельські ростуть.

СМІХОВИНА

Як почав начальник главку
«Видавати» анекдоти —
Розсмішив своїх підлеглих,
Всі іржуть, як ідіоти.
Лиш один стоїть, скривившись,
Треться-мнеться біля столу.
— А до тебе не доходить?—
Хтось його смикнув за полу.
Той сердито огризнувся:
— Я сюди приніс заявку.
І чого мені сміятись,
Коли я не з цього главку?

НИНІШНІ ДІВЧАТА

Докоряє дід онуці:
— Дивні нині діти.
Розучилися дівчата
Навіть червоніти.
А колись були дівчата
Дуже соромливі.
Скажеш слово — червоніли,
Як той мак на ниві.

НЕБЕСНИЙ ГІСТЬ

Серед ночі подорожній
Проситься до хати:
— Чи пустите, добрі люди,
Переночувати?
— Ні,— сказала господиня.
Змучена й сувора,—
Не до вас нам, бо корова
Здохла позавчора.
А хазяїн обізвався:
— Та впусти людину.
Може, й нас колись пригріють
У лиху годину.
Вранці гість устав і мовив:
— Господине строга!
Я пророк, святий Микола,
Посланий від Бога.
Здивувалась господиня:
Що йому сказати?
Лисе, сиве, а розсудку
Як у немовляти.
Ставши гордо серед хати,
Гість махнув руками,
І покрилася вся стеля
Срібними зірками.
І сказав святий Микола
Тихо та ласкаво:
— Попросити що завгодно
Маєте ви право.
Неможливого не буде
Й не було для мене.
Об'явіть мені бажання
Ваше сокровенне.
І упали на коліна
Жінка з чоловіком,
І не гласом возопили,
А плаксивим криком:
— Ми остались без корови,
Плачуть наші дітки.
Зроби ж, Боже, щоб корова
Здохла і в сусідки!

ЗАНУДА

Свіжі яйця на базарі
Оглядає дама:
— Оце у вас малувате,
А на цьому пляма.
Оце зовсім невеличке,
Це у вас несвіже…
А дядькові її голос
Просто душу ріже.
Він бурчить: — Оце зануда,
Хоч кого затурка.
«Оце у вас, оце у вас…»
Що я тобі — курка?

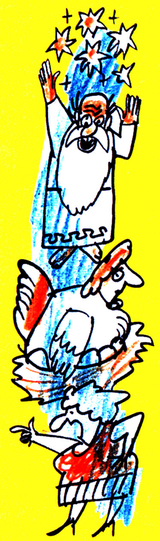

СПІЛЬНА МОВА

Лає мати рідну доню:
— Ти живийош у Києвє,
А не гдє-то у Рязані,
Чи в яком Тетієвє.
Но язик ти український
Знать не собіраєшся.
Говору тєбє об етім,
А ти возмущаєшся.
Што ти дєлаєшь мнє глазкі,
Смотриш, как на дурочку?
Ти же часто
в сєльських тьоток
Покупаєш курочку.
Научись хоть торговаться:
— А по чому кури?
— А чого це так дорого?
Не деріть три шкури.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Що тут смішного? Я ж тільки запитав, які перспективи нашого села?..

Валерій ЧМИРЬОВ

ЗООАФОРИЗМИ

Поважати вовчі закони найчастіше примушують овець.
Діловитість Молі: не класти справ «під сукно».
Звинуватили Зайця в тому, що глянув на Лева косо.

Леонід ЗАБАРА.

Микола ЦВІРІНЬКО

Георгій МАЙОРЕНКО

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Про що, синку, твір пишеш?.. Ага-а-а... народився в сім'ї пересічного мільйонера... Правильно! Скромність — вона прикрашає...

Микола КАПУСТА

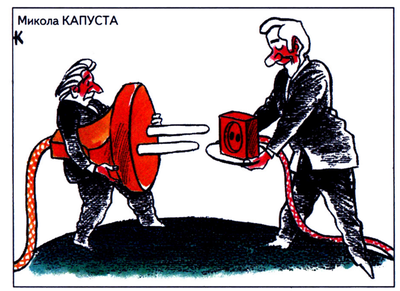

ШАНОВНІ ЧИТАЧІ!

Дехто з вас, зважаючи на свої фінансові можливості, передплатив «Перець» лише на 6 місяців. За весняними клопотами ви, можливо, й забули про це. Тому нагадуємо:

НЕ ЗАБУДЬТЕ продовжити передплату на друге півріччя!

«Перець» — одне з небагатьох видань, яке виходить лише на кошти читачів.

Передплатна ціна на 6 місяців — 10 грн. 08 коп.

Індекс: 74393.
Будьмо разом!

Зустрілися на вулиці.

Привіталися.

Руки стуснулися, мов замки буферів двох вагонів.

— Як поживаєш?

— Чудово!

— А дружина?

— І не питай. Найкраща в світі. Гарна. Привітна. Лагідна. А як любить кухню! Як вона її любить! Готує мов шеф-кухар із ресторану. Щодня нове меню. На дванадцять кілограмів поправився. На роботі теж її хвалять. Вчора премію принесла. Мені на пиво віддала.

— Теща, мабуть, проходу не дає? Вимагає допомоги, міської прописки, ізольованої кімнати?

— Навпаки. Іще на весілля пообіцяла «Жигулі» подарувати.

— Обіцяного сто років ждуть.

— Можливо, тільки не в мене. Купила. Дитину мою, свого онука, няньчить. Корову продала і підсвинка, а нам гроші на кольоровий телевізор вчора прислала. Не знаю, що з нею робити. Їдемо в гості — веземо півкілограма лікарської ковбаси, цукерки, бублика, а назад — центнерами. Сало. М'ясо. Жир.

— А зарплата?— не відстає.

— Вистачає. Можу навіть позичити.

— Із здоров'ям слабувато?— благає.

— Хіба по мені не видно? Навіть зуби не болять. Штангу піднімаю. Бігаю. Бокс. Теніс.

— Значить, усе гаразд?— аж сполотнів.

— Усе.

— Усе, усе, усе?

— Довіку б так.

Пішов і не попрощався.

«Иди собі,— думаю.— Бач, як настрій зіпсував тобі! А в мене завжди все гаразд. От тільки зранку нічого не їв. Де тут їдальня дешевша?»

Віктор СЕМЕНЯКА.

м. Полтава.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

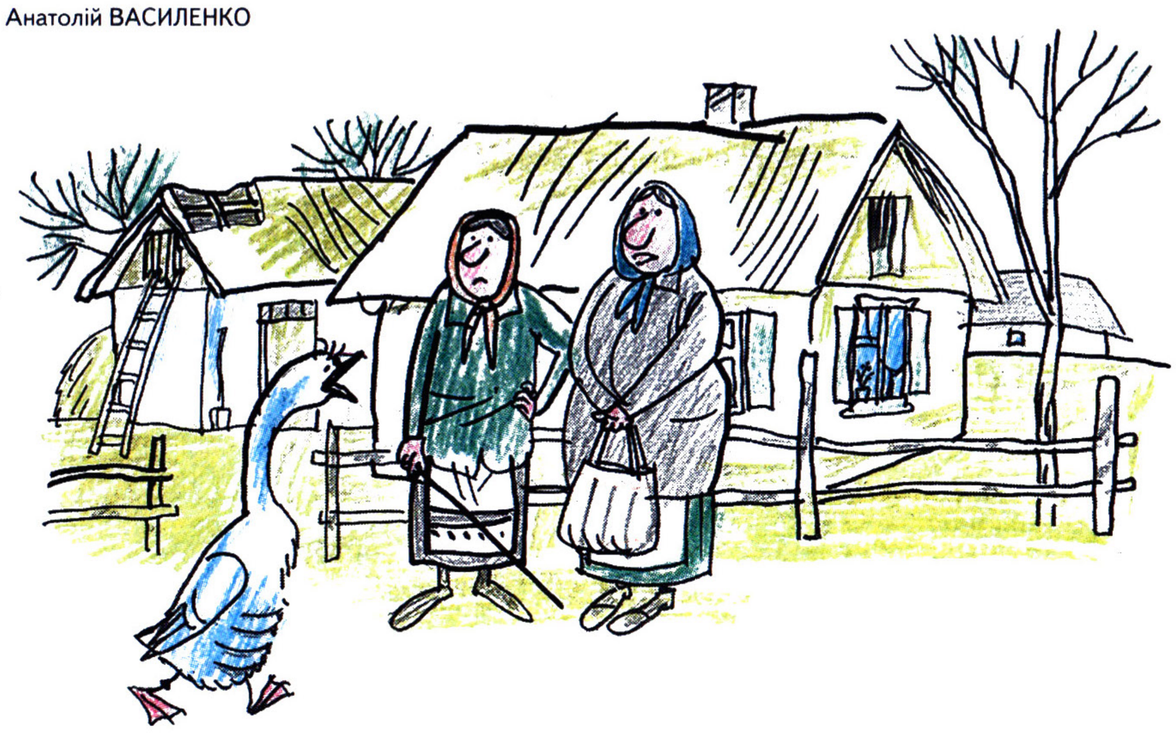

— Гусак останнім часом вредний став — не слухається.
— Відчуває, що він тепер лишився єдиним мужчиною на все село.

Валерій ЧМИРЬОВ

— Якщо проголосуєте за мене на виборах, я обіцяю вам закон, який дозволить лузати насіння в усіх громадських місцях, навіть у театрах!

А ми їм — тиць!..

ГУМОРЕСКА

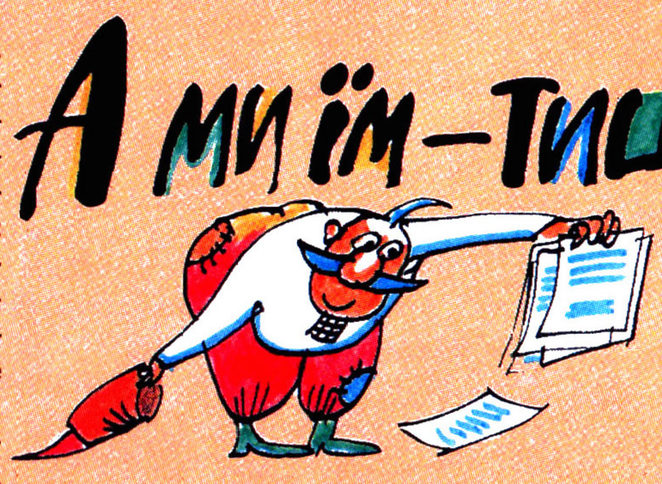

Позавчора, у середу, ми прийшли до дверей Європейської Спільноти, постукали: «Приймаєте?» А звідти: «Приходьте наступного тижня». Прийшли. Кажуть: «Запізнились. Треба було зранку». Ми залишились біля дверей на всю ніч. Другого дня питають: «Політичну реформу провели?» Ми рапортуємо: «Достроково!» Не повірили: «Покажіть». Нам ховатися нема чого: «Осьо». Скривилися: «Нікуди не година». А ми їм — тиць «бамажку» під носа: «Виконували ваші вказівки». Крутили, крутили, а тоді: «Неправильні вказівки. Ось вам інші». Виконали, приносимо повне зібрання звітів. Назбиралося експертів півтори тисячі, почали нишпорити. Хотіли впіймати на порушенні прав людини. Не на тих напали, бо цю «проблему» ми вирішуємо просто: немає прав — немає порушень. Все одно знайшли до чого причепитися: «Складна демографічна ситуація. Ідіть, працюйте». Ми розгубилися: «А в який бік працювати — збільшення чи зменшення?» Відповідають: «Підвищуйте рівень життя». Дак ми давно все підвищили: і кількість апарату виконавчої влади, і прожитковий мінімум народних депутатів. «Ну то як,— питаємо,— приймаєте?» Очами забігали: «А як же ваша корупція?» Нам нема чого стидатися: «Нормально,— кажемо.— А ваша?» Замовкли. Сидять, цигарками пихкають. Потім стрепенулися: «Нас хвилює стан вашої демократії». Оце загнули! Хоч би пояснили, що це за хвороба така? Але ми зметикували — тиць «бамажку» під носа: «А хто обіцяв гроші для локалізації грипу серед великої рогатої худоби?» Промимрили: «Ми давали, ви розтринькали та порозкрадали». От, Європа! Було б що красти, їй-богу! Ну, заждіть! Закінчиться перехідний період, прийдете ви до нас по гроші, а ми вам — тиць дулю під носа: погуляйте трошки, бо ми зараз допомагаємо збіднілим країнам. Сполученим Штатам, наприклад. Бозна, коли це станеться, тому і стоїмо перед дверима Вашої Спільноти, хочемо сюди влізти. А вони гнуть своє: «Чого це у вас стільки жебраків?» Думали, не знайдемо відповіді. Знайшли: «Господь з вами! Які жебраки? Це — елітний бізнес. Суцільні пільги — ніяких ліцензій, ніяких податків! Та нехай повернеться соціалізм, якщо ми брешемо!» Повірили чи перелякалися — невідомо, але, все ж таки, «смикнули» тему: «Населення підтримує європейський вибір?» На референдум натякають, чи що? По-перше, хто б це у кого питав? А, по-друге, наше населення по референдумах не тиняється. Картоплю копає. На парламентські та президентські вибори ще сяк-так ходить. Деякі навіть уночі — збирали «Передвиборчу агітаційну макулатуру» — хоч якийсь пожиток: віднесеш кільканадцять кілограмів «кандидатських обіцянок», натомість отримаєш товари повсякденного вжитку. Натурально, що вголос такого не скажеш, і ми відповіли дипломатично: «Наше населення вважає недоцільним підтримувати Центрально-Африканський вибір». Після таких слів ми сподівалися, що нас одразу приймуть. Дзуськи! «Приходьте пізніше»,— кажуть. Коли ж то? Завтра? Зробили заклопотану фізіономію: «Ні, завтра у нас ревізія, післязавтра — санітарний день. Приходьте, коли рак на горі свисне». Хотіли ми тицьнути їм «бамажку» під носа, що «наш рак уже тричі свистів», та в них робочий день закінчився.

Повертаємося додому, аж тут ненька зустрічає: «Послухайте мене, діти. Співпраця, інтеграція — це добре, але дивіться, щоби знову не вийшло так, що «дядько Хома завзято вилизував чужі халяви та й не помітив, що опинився під каблуком».

Слухали ми та гадали: «Яку «бамажку» їм тицьнути?

Володимир БАНЮК.

ПАЛІНДРОМИ АБО РАКИ

— А сіла Аліса?

Брак — скарб?!

Коту — куток!

Мили килим?

Он — дно...

О, видання!
Як на диво...

І бос собі?

Василь МОМОТЮК.

Олексій КОХАН

— Та не лаявся я! Тільки назвав речі своїми іменами!

Друже Перче!

Останнім часом тільки і говорять про політичну реформу. І, бачу, зводиться вона до того, кому дати більше влади: президенту, прем'єр-міністру чи Верховній Раді. Може, я чогось не розумію, але майже ніхто не говорить, чи покращає від тих реформ життя тих, хто не «сидить» на гілках влади.

Іван МИКУЛЬЧИК.
м. Ужгород.

ОГОЛОШЕННЯ

«Про себе: «кажуть, на вигляд молода і красива. Матеріально і дітьми забезпечена».

Іван МАРТИШ.

«Хто загубив гаманець з 560 доларами 50 центами, може вже не шукати».

«Самотній чоловік познайомиться з самотньою жінкою для самотнього життя».

Василь ПАВЛІВ.

Андрій САЄНКО

ІРОНІЗМИ

◆ ***Щоб знайти своє місце в житті, треба знати місця.***

◆ ***Подібність мавпи з людиною робить її огидною.***

◆ ***Світ настільки тісний, що увесь час відчуваєш себе зайвим.***

Роман КРИКУН.

◆ ***Сухими з води виходять тільки аквалангісти.***

Василь ТИТЕЧКО.

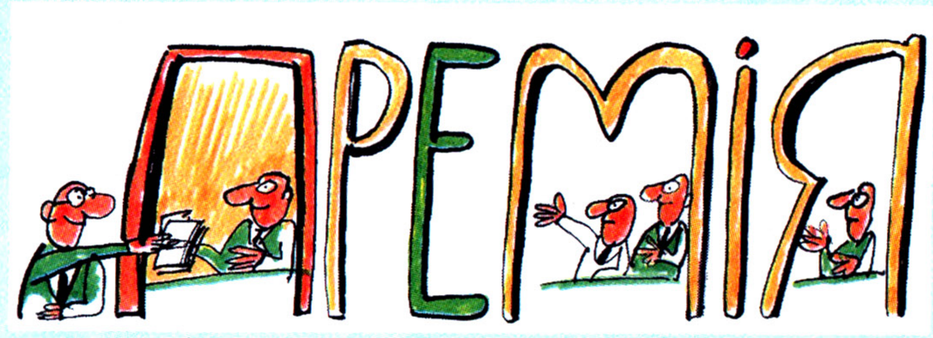

ГУМОРЕСКА

Керівник установи Данило Данилович Бідний покликав до себе голову профспілкового комітету, свого першого заступника і начальника виробництва. Зробивши ангельську посмішку, оголосив: «Нам дали премію! Солідну! Зібрав вас із тої причини, що її потрібно розділити між нашими працівниками. Причому, по совісті. Отож будемо ділити, зважаючи на матеріальні умови наших людей... — Першим у списку стоїть Петро Кандиба. Треба якусь сотню-дві підкинути».

— Кандиба?— перепитав перший заступник керівника.— Вистачить і тридцяти. Бачив, як тягнув із базару два мішки цукру. Не бідний, виходить.

З ним одразу погодились.

— Тимочко,— назвав наступне прізвище керівник.

— Ні, ні,— заперечив голова профспілкового комітету.— Цей нову огорожу щойно зробив. Виходить, що має гарну заначку.

— Наступна — Марія Нагалюк,— знову почувся бас керівника.

— Ні в якому разі! — вигукнув перший заступник. — Ця на тиждень сім разів сукні міняє. Нехай із гуманітарки, та все ж...

— Начальник виробництва Свистун,— посміхаючись, мовив Данило Данилович.

— Треба обов'язково,— вистрілив скоромовкою голова профкому. — У нього вчора на «Тойоті» колесо стрельнуло, та й з коробкою передач не все гаразд.

Одноголосно виділили Свистуну сімсот двадцять гривень.

— А ви, Даниле Даниловичу, не будьте надто скромний. Євроремонт робити вже тиждень тому припинили. З коштами поганенько, чи не так?

Керівник промовчав.

Начальник виробництва запропонував виділити Данилу Даниловичу з премії п'ятнадцять купюр із зображенням Кобзаря.

— Гадаю, що зробили все правильно. Демократично і совісно,— зробив підсумок голова профспілкового комітету.— І головне, всі задоволені. Чи не так?

Усі дружно закивали головами.

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

с. Кричильськ
Сарненського району
Рівненської області.

Георгій МАЙОРЕНКО

Міні-байки

ДОВІРЛИВА

— Казав, нам буде за вітця...—
Про Вовка — виборець Вівця...

ПЕРЕКИНЧИК

Загал вже не дивується, бо звик:
Чуже болото нахваля Кулик.

КУРЧАТА

Не вивчить літати нас Квочка довіку!
За тренера треба узяти Шуліку...

Сергій КОВАЛЬ.

м. Чернівці.

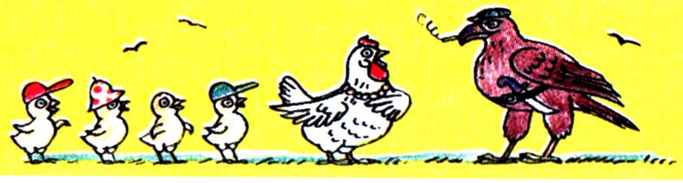

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Схоже на те, що у Василя не такі вже й погані справи...

Валерій ЧМИРЬОВ

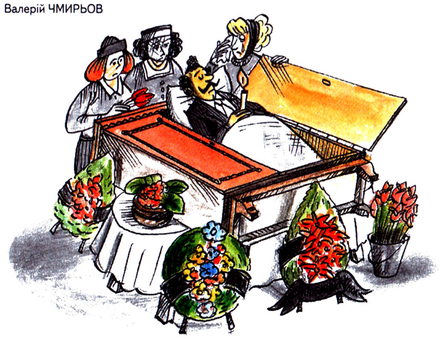

— Видатним Казановою був небіжчик, тому й заповів поховати його у шафі.

Друже Перче! *Дивився недавно змагання команд «КВН» України. Команди наші, а ведучі і судді — із сусідніх держав. А тому й жарти були такі, аби сподобалися тим, хто виставляє бали. Сміятися над собою, безперечно, треба, на те і гра, але ж чи варто втрачати при цьому гідність?*

Анатолій КАТРУК.
м. Київ.

Василь ФЛЬОРКО

КРУТА РОЗМОВА

ГУМОРЕСКА

Вечір. Сутеніє.

— Стояти! Бабки давай, а то мало не здасться!

— Не віддам!

— А я кулаком у вухо!

— А я лівим хуком у відповідь!

— А я карате володію!

— А я — дзюдо!

— А в мене — ніж.

— А в мене — ножиці.

— А в мене пістолет Макарова!

— А в мене автомат Калашнікова!

— А я гранату кину!

— Подумаєш! На мені пояс шахіда!

— А в мене дома кулемет!

— А в мене на дачі зенітна установка!

— А для мене і ядерна ракета — не проблема!

— А до мене мама прийшла!

Сашко миттю розвернувся і пострибав на одній нозі до дитсадівських дверей.

Сергійко зітхнув і поволі пішов до вікна визирати свою маму. Ну нічого, ось завтра він ще розкаже тому задаваці Сашку, скільки він знає ще усякої, навіть космічної, зброї!

Надія СЕМЕНА.
м. Київ.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Приємна несподіванка: у вашому селі ще є школа!
— Еге ж, є... Ще й пара вчителів збереглася, а от учнів — жодного.

Георгій МАЙОРЕНКО

ПАРЛАМЕНСЬКІ «ПЕРЛИ»

Давайте розвивати це, давайте не будемо вкладати кошти в те, що і так вже не рухається.

* * *

А справді поставили вверх дном всю країну із-за прийняття Закону про пенсію.

* * *

Єслі нє будєт дєнєг в Пенсіонном фондє, то всє наші сегодняшніє страсті — ето нулєвая тєма.

* * *

Немає бажаючих взяти участь? Кармазін, да? Ні, ні, ні. Тоді, будь ласка, за списком. Руки тут нічого не варті.

* * *

Я хочу вам рассказать, уважаємиє ізбірателі, потому что народниє дєпутати наверняка ето знают, что в Україні на мерседесах по 100 тисяч доларів уже разьєжают даже начальнікі жеков, не говоря уже о другіх задрипаних начальніках, которих развєлось в Україні страшноє колічество.

* * *

Почитайте, будь ласка, що ви пишете: «Офіцери, сержанти і старшини, які загинули або пропали без вісті, позачергово обслуговуються путівками в санаторії».

* * *

Але ще раз кажу, це цифри, які я поки що беру від стелі, на жаль, тому що немає економічного обгрунтування.

* * *

Шановні колеги, я «за», але — «проти».

Олексій КОХАН

— Це колишній адвокат. Без кінця пише апеляції. І таки добився — йому вже носять молоко.

Іван САВЛЮК

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

БАЛАЛАЙКА — непорозуміння на балу.

КЕРМАНИЧ — керівник, що веде манівцями.

ПАРОДІЯ — теплова електростанція.

ЮНКЕР — керівник ансамблю «Юність».

ВЕРБЛЮД — завербовані люди.

ВУЛКАН — вулична каналізація.

Михайло КОСТІВ.
м. Самбір у Галичині.

Євген ХУДАЄВ

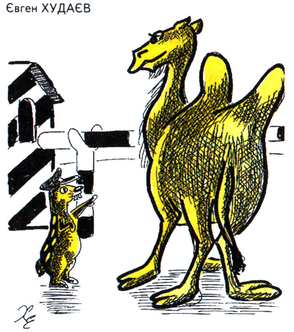

— Два горби провозити через кордон не дозволяється. Залишай один тут!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Що, в долю хочеш?!.

Гасло на коморі

ГУМОРЕСКА

Я на своїй коморі причепив гасло «Хай славиться наш уряд! Найкращий уряд на світі!». Три метри на метр. Яскраво-синя тканина впадала в очі ще від сільради. Запитаєте, для чого те зробив? Та настрій був у мене підходящий. Напередодні по телевізору надивився всяких передач, потім на ніч начитався газет. Вранці так на душі стало сумно. Ну, хоч вовком вий. Думаю, живемо в незалежній державі з такими багатими надрами, люди національно свідомі, світ нас любить і поважає, а ми свій уряд писком у багно.

Першим придибала секретарка сільради. Така мала, немічна. Від вітру падає. Але затята.

— Іване Микитовичу,— каже мені.— Ви що ото витворяєте? Нащо транспарант повісили? Ніякого ж свята нема. Негайно зніміть!

— Чому?— наївно запитую.

— Неположено.

— Як так? Хіба заборонено віншувати уряд? Ви особисто проти уряду?

Хирлява вкрилася червоними плямами. Пирхнула і кулею вилетіла з двору. Та не встиг із криниці води витягти, як нечиста принесла голову сільради із отою навіженою.

— Микитовичу, знімай ганчірку. І по-хорошому знімай. Бо буде по-поганому,— пригрозив голова сільради.

— Як тебе розуміти? Ти мене лякаєш?

— Не лякаю, але попереджую. Своє полотнище скидай.

— Розкомандувався тутечки. Я ж на своєму подвір'ї газда!

Голова зменшив оберти. Защебетав, ніби до коханки.

— Я тебе благаю — зніми. Не дай, Боже, хто побаче. Сорому не оберемося. Ну, скажи, Іване. При чому уряд до твоєї дірявої комори?

— Ти комору мою не чіпай. Вона хоч і дірява, але рідна. І уряд мені рідний. Без нього сиротою стану.

— Говори, говори, але не заговорюйся. Урядовці про нас, грішних, піклуються, як про себе. Хіба не бачиш: землю дали? Дали. Колгоспи, як пережиток тоталітаризму, розігнали? Розігнали. Кредити треба? Дають. Худоби тримай скільки завгодно. Податківці й пальцем не чіпнуть. І після цього скажеш, наш уряд поганий?

— Хіба я написав, що поганий?

— Слухай, не мороч голови! Якщо сам не зіб'єш, то я зірву.

— Тільки спробуй...

Гості мовчки розвернулися і подалися геть. Я заходився поратися біля поросят, напувати телицю... Аж бачу, знов плетуться. Ці, з сільради, і дільничний.

— Ну, драстуйте, Пічуженку,— це до мене дільничний міліціонер, Мотрин син. Ще торік під стіл, не пригинаючись, бігав, а вже лейтенант.

— Здоров до коров, а до мене — Іване Микитовичу.

— Ви що це себе посміховиськом на все село виставляєте? Люди як люди, а ви, мов біла ворона. Найбільший любитель уряду?

— Любитель — не любитель, але хочу йому добра.

— Ну й хотіть собі мовчки. Нащо на всю Кирилівку кричати?

— А я не кричу. Взагалі мовчу і нікого не чіпаю. Чого ви до мене причепилися?

Бачу, гості розгубилися. Перезирнулися. Голова сільради почухав за вухом і несміливо мовив:

— Слухай. Попаде ж нам за твою самодіяльність. Влетить так... Умоляю тебе... наші дітки в один клас ходять. Пожалій. Христом-Богом благаю. Скинь оту любов до уряду і забудемо все, як кошмарний сон.

Я вдав, що нічого не збагнув.

— Не прикидайтесь дурнем, дядьку Іване,— забелькотав горе-дільничний.— Уряд у нас шанують на кухні, на рибалці чи на сіножаті. Можете про прем'єра анекдот розказати по п'яному дєлу. Але отаке гасло вивішувати, ніхто вам права не давав.

Я навіть знітився. Дійсно, ніде не написано, що маю право любити наш уряд. Та розгубленість моя тривала недовго.

— Вибачте, я не закликаю, як опозиція у столиці, кишнути міністрів. Я славлю їх і кажу всім: вони молодці і хай тримаються.

— Воно то так, тільки трішки не так,— розкрила рота секретарка сільради.— Негоже на підбитій вітром коморі вивішувати такий змістовний транспарант. Уже прикріпіть його на хаті.

— Ні,— відказую їм.— Комора саме для цього. Рік горбатився у полі і нічого не зосталось. Кредит віддав, запчастини і добрива купив. Ще пальне треба... А зерна фіть! Тож хай порожня комора доброму ділу послужить.

Бачу, вже трійця активно сірою речовиною почала ворушити. Пошепки радились, а потім голова сільради посунув до дрібни.

— Не смій,— кричу,— бо до самого Президента дійду і розкажу, що сільрада з дільничним забороняють славити уряд!

Голова зашпортикався.

— Ти у мене, як шпичак у м'якому місці... Що з ним балакати. Ходімте,— сердито кинув усім.

Настрій все одно не зіпсували Дай, думаю, змайструю ще один транспарант. Дістав зі скрині залишок тканини. Добре, що жінка не бачить. Прийде з базару, ще мені буде. Відрізав два на метр і написав «Геть руки від народних депутатів!» Вийшло не гірше, ніж на першому. Не довго вагаючись, пришпандьорив на собачу буду. Вона у мене теж порожня. Собака здох ще у передвиборну кампанію. Якийсь кандидат хотів і пса задобрити. Кинув курячих кісточок...

Подвір'я наче оновилося. Мені весело і сусідам гарно. Йдуть дорогою — милуються. Зачіпаються — репліки кидають. Життя вирує.

Саме з кумом політичні дебати розвели, який прем'єр чесніший, коли глядь — підходить все та ж трійця, а з нею жіночка у білому халаті. Здалася незнайомою. Мабуть, з району.

— Дивіться, дивіться, що він витворяє,— секретарка заскрекотала, ніби сорока.

— А що ж я витворяю такого? — обурився.

— Он і народні депутати на буді...

А ота незнайомка зміряла мене з голови до ніг колючим поглядом і сказала:

— Якийсь лупатий. Симптом підозрілий. Без сумніву наш клієнт.

— Хто лупатий?— не стримався.— Ти на себе подивися, коза драна!

Не встиг поцікавитись, звідки це грамотне опудало, як ззаду якісь у таких же халатах заламали руки і повели до машини з червоним хрестом.

Окинув я прощальним поглядом гасло на коморі. Нічого, зірвуть це, я потім нове напишу. Наш уряд того вартий.

Володимир СУБОТА.

Народні усмішки

ЗАПИТАННЯЧКО

Хлопчина звертається до тата:

— А що таке сімпеляція диструбних гентронів?

— Синку, а де це ти прочитав?

— Я не прочитав, я написав!

УСПІХ

Повернувшись із весільної подорожі, молода жінка телефонує матері:

— Мамо, я безмежно щаслива!

— Рада за тебе. Розказуй.

— Учора вперше приготувала чоловікові обід!

— Ну і як?

— Дуже добре: він вирішив найняти кухарку.

Почув і записав Володимир ЮЩИК.

м. Камінь-Каширський на Волині.

ЩЕ НЕ ЗЛІТАЛИ

У салоні маршрутного таксі висить оголошення:

«Проїзд оплачувати при посадці».

У салон сідає мужчина. Квартал їде, другий — не платить. Водій не витримує:

— Чоловіче, ви що, оголошення не читали: «Оплачувати при посадці»?

— Яка посадка,— знизує плечима той,— якщо ми ще й не злітали?

Почув і записав Роман КРИКУН.

м. Сокаль на Львівщині.

ДІАГНОЗ

Дід до лікаря:

— Маю склероз.

— Хто вам сказав?

— Баба.

— То нехай вона вас і лікує.

— Е, ні. Вона тільки діагноз установила, а лікуватися посилає до вас.

НЕ ЗАБУВ

Жінка до чоловіка:

— Ти постійно приходиш додому вночі та ще й п'яний. Уже й папуга забув, як тебе звати.

— Не може бути!

— То спитай!

— Кеша, як мене звати?

— Петро-пияк і дурень.

— Чуєш? А ти кажеш — забув.

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

— Яка причина вашого розлучення?
— Він завжди лізе в пляшку.

Микола КАПУСТА

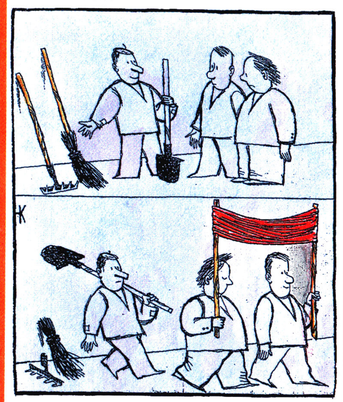

Вінегрет із перцем

Сергій РЯБОКОНЬ

Олексій КОХАН

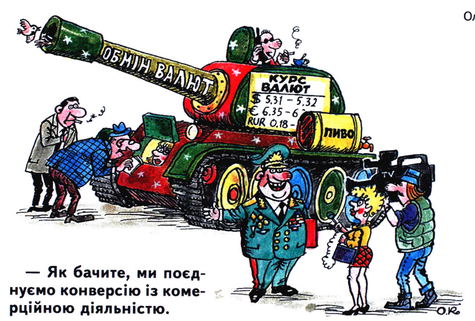

— Як бачите, ми поєднуємо конверсію із комерційною діяльністю.

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

Володимир АДАМОВИЧ

Валерій ЧМИРЬОВ

Народні усмішки

КОМУ ВОНО ТРЕБА?..

Теща — до зятя:

— От ти буваєш у мене. Сам бачиш, що шпалери порвані, на стелі плями, крани протікають... Чому не допоможеш щось із цим зробити, не полагодиш?

— Так це ж не моє! Воно мені треба?!

Теща переписує квартиру на зятя.

Через місяць:

— Ну що, зятю! Чому за ремонт не бересся?

— Мамо, це ж тепер не ваше! Воно вам треба?!

ЗА ВСІХ

— А ти, взагалі, за кого: за лівих, правих чи центристів?

— За всіх!

— Як це?

— Я за всіх працюю!..

ПОПРАВИВ

Кандидат у депутати виступає перед виборцями:

— Товариші, панове! Повинен сказати вам правду: становище в країні дуже погане.

Голос із залу:

— А ви не прикрашуєте?

СЮРПРИЗ

Чоловік звертається до продавщиці:

— Дайте, будь ласка, оті капці. Дружина й не чекає на такий подарунок.

— Хочете зробити їй сюрприз?

— Ага, вона ж сподівається, що подарую італійські туфлі.

НЕРАДІСНА ПЕРСПЕКТИВА

— Чому ви не одружуєтесь?— питає жінка чоловіка-сусіда.

— Боюсь,— чесно зізнається той.— Зіткнувся я якось із жінкою на вулиці. Вона мене вилаяла, обличчя подряпала, а потім сказала: «Вибачте, я думала, що то мій чоловік».

Почув і записав Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ.

смт Кіровське у Криму.

Костянтин КАЗАНЧЕВ

Андрій САЄНКО

Анатолій ВАСИЛЕНКО

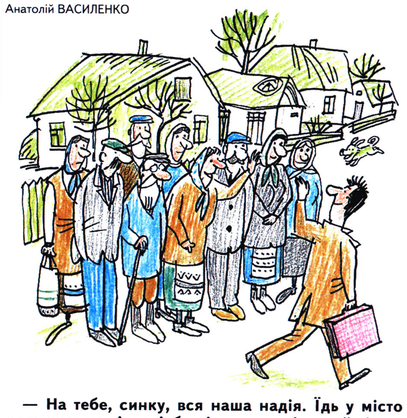

— На тебе, синку, вся наша надія. Їдь у місто та одружись на лікарці, бо нікому в селі людей лікувати.

Валерій ЧМИРЬОВ

— Яка риба, люба?! Ти ж бачиш, що у нас із кумом сьогодні не клює...

Народні усмішки

ЯК Я

Я цього року оженюся,— каже син матері.

— А ти добре подумав?

— Ага.

— Зваж гарно, бо будеш усе життя мучитися, як я.

ДАВНО

Ти з Миколою дружиш?

— Ні.

— І давно?

— Відтоді, як позичив йому гроші на корову.

НЕ БАЧИЛИ

— Ти й досі сама?

— Та сама.

— Попробуй через газету когось знайти.

— Та вже писала, що шукаю чоловіка.

— Ну й що?

— Відповіли: «Чоловіка вашого не бачили».

ПРОГНОЗ ПОГОДИ

Із метеостанції дзвонять до діда Кіндрата:

— Скажіть, будь ласка, як ви визначаєте точний прогноз погоди?

— А звідки ви знаєте?

— Ваш агроном казав.

— Та дуже просто.

— Як?

— Слухаю ваше повідомлення і кажу навпаки.

Почув і записав Іван МАРТИШКО.

м. Мостиська.

СКІЛЬКИ ВИРВАЛИ

Зустрічаються приятелі:

— Чого це ти, Петровичу, невеселий?

— Від лікаря йду... Зуби рвав!

— І скільки вирвали?

— Сімдесят гривень...

ВСЕ ВІДНОСНО

— Чи дорого тобі обходиться відпустка на морі?— питає чоловіка колега по роботі.

— Та коли як: якщо їду з дружиною, то дві тисячі гривень, а якщо сам, то вдвічі більше.

Сергій РЯБОКОНЬ

Костянтин КАЗАНЧЕВ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

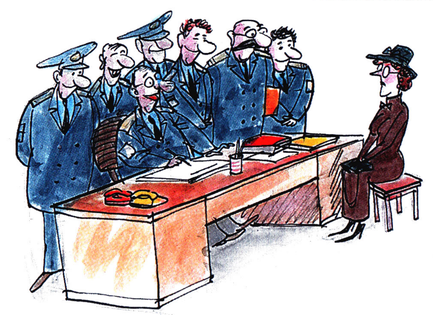

— А тепер повторіть для протоколу ті слова, якими вас «обіклав» затриманий.

Шалений, шалений, шалений темп...

Диви, як роки летять!..

І не зоглядишся, як він, рік отой, наче ластівка, черк-черк — і нема... недаремно-то соціологи пишуть у пресі, що нині такий темп життя — на машині за ним не вженешся.

Та воно й по собі бачу. Ще ніби недавнечко хлопчиськом бігав, а тут, глянь, уже дорослим став. Та ще й яким!..

Сиджу якось у кімнаті, замислився, аж чую:

— Діду, цукерку!

Спохватився, глипаю довкола, а діда чортма.

— Ти до кого це?— звертаюся до білоголової голубоокої дівчинки.

— До вас,— каже.— Цукерку дайте!

Тьху ти! Справді, це моя онучка. Коли ж це я дідом став? Ще недавно дітей своїх лаяв, що одружуються без дозволу та на нашій шиї селяться, а тут: «Діду, цукерочку!» Добре, що нікого в кімнаті не було. А то засміяли б, що онучки рідної не впізнав. Шалений темп...

— Ти чия?— пошепки питаю дівчинку, бо ніяк не розберу — Дмитрова це чи Петрова.

— Ги-ги,— сміється дівча,— а ви хіба не знаєте? От піду до баби та й скажу, що ви зі мною дражнитесь!

— Не треба!— хапаю дівчину в обійми і гладжу по голівці.— На тобі дві цукерки.

Бере, сміється, капосне.

Знову я сів. Замислився. Пригадав усіх онуків. На всяк випадок дістав папірець, позаписував імена. Вказав, котрі Петрові, котрі Дмитрові, а котрі Маріїні. А що? При такому шаленому темпі без нотаток усього в пам'яті не втримаєш. І особливо минулого. От б'юся, б'юся, а ніяк не пригадаю, кінчав я інститут який-небудь чи ні. Колись не записав, а тепер ламай свою бідну голову. Так само курси всілякі. Може, на двадцятьох кваліфікацію підвищував. А на яких? Тепер запитай мене, яку я кваліфікацію маю, і то до пуття не поясню. Бо вчасно не записав.

Ні, з таким шаленим темпом життя не жартуй. Оце на тому тижні зустрів мене мужчина. Став, приглядається, а тоді руку— тиць!

— Вавило? Синьопуп?!— трясе мене як грушу.

— Ну, Вавило,— відповідаю спантеличено.— Синьопуп. А ти хто?

— Та я ж Микола Черепʼюк. Земляк твій! Навіть родич далекий,— аж танцює з радощів.

Ну, ви бачили? Земляк знайшовся! Та ви мені поставте поруч з ним ескімоса чи новозеландця — всі вони мені будуть однакові. Хіба при такому шаленому темпі життя встигнеш на комусь зосередитись! Все воно, як у телевізорі, тільки — мельк, мельк... Часом дивишся й дивуєшся: жінка в хаті порається. Обличчя знайоме. Значить, дружина. А імʼя?..

— Вірочко!— обережно так, щоб не образити.

— Та ти що, з глузду з'їхав?! Яка я тобі Віра? Жінку рідну з кимось плутаєш!

Моя, радію. Рідна! Тю! Не Вірою тільки звати. Треба пригадати імʼя. А то дітки: «мамо!», онуки: «бабо!», а я — «стара». А життя летить. Темп шалений...

Вдаюся до хитрощів. День, другий порпаюся в шухлядах. І таки знаходжу пожовклий документ. Свідоцтво про народження. Читаю — Тетяна. Значить, Тетяна, Таня...

— Танюшо!— цілую дружину, як було колись.

— Таки не забув,— схлипує вона з радощів.— Спасибі тобі, а то я вже думала, що з тобою щось... Ну, склероз чи щось інше.

— Ге, я забуду!— втішаю дружину.— У мене пам'ять! То я пожартував!

Тепер ви бачите, що з нами робить оцей шалений, шалений темп життя! Як нас часом приголомшує неймовірний потік всякої інформації! Добре, що я тільки телевізор дивлюся. А що, коли б ще й газети та журнали читав?!

Іван СОЧИВЕЦЬ.

ПЕРЧИНКА

НОВИНИ НАУКИ

Колектив філіалу республіканської обсерваторії взяв на себе зобов'язання відкрити наступного року дві нові зірки та три чорних дірки.

Іван ОНИЩЕНКО.

Малюнки Олексія КОХАНА

НЕЗВИЧАЙНІ СИТУАЦІЇ

— Діду, розпишіться! Ми вам пенсію принесли! А завтра ще й компенсацію з ощадбанку принесемо в двадцятикратному розмірі.

— Коли ви, дітки, виростете і станете вчителями, як я, то теж зможете за свою зарплату збудувати собі такі хатки.

— Ми бачимо, що вам похмелитися хочеться? Випийте, будь ласка, за рахунок ДАІ келишок коньячку!

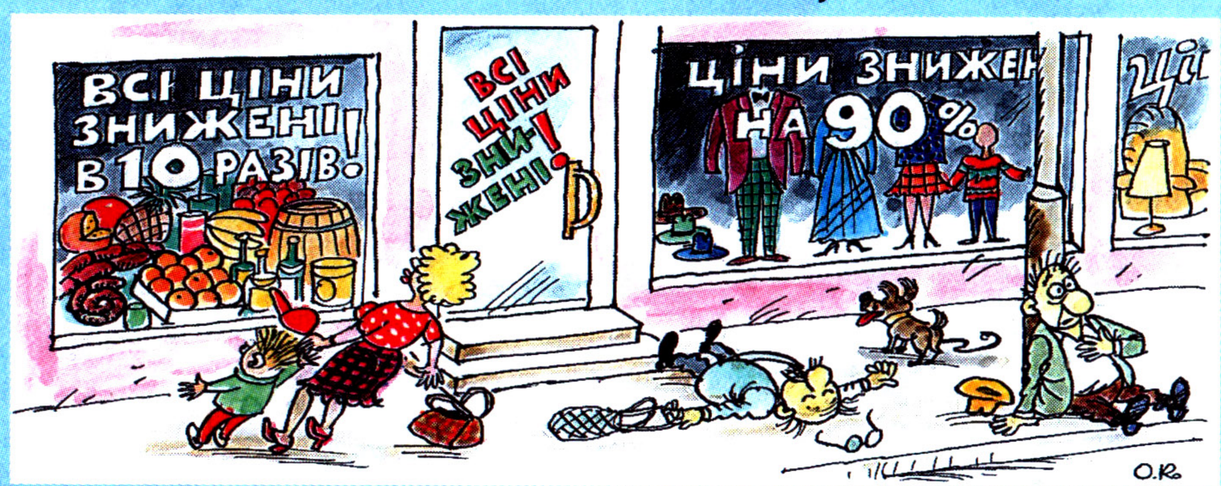

Друже Перче! *Скажи, кому вірити? З одного боку нас запевняють, що темпи виробництва зростають і ми маємо чи не найкращі показники в СНД, а з іншого — заборгованість із заробітної плати не зменшується. У нас, приміром, на Харківщині, тільки за цей рік за даними обласного управління праці і соціального захисту вона зросла на 12 млн. грн. А усього харківські підприємства заборгували своїм робітникам більше 67 млн. грн. Виходить, краще працюємо — гірше платять.*

Віталій ЗАРУДА.

м. Харків.

Владислав ШИРЯЄВ

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Микола КАПУСТА

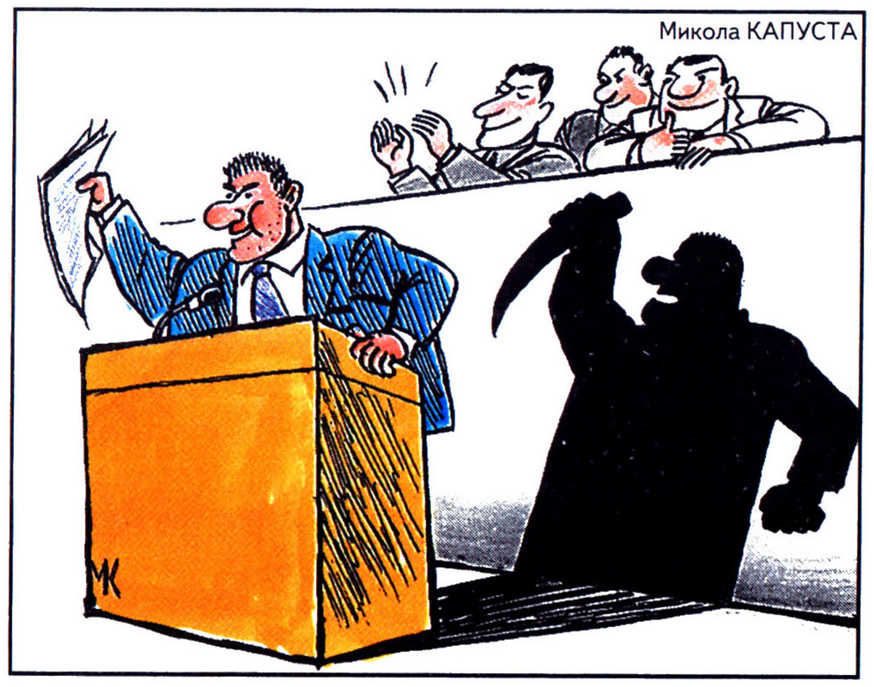

РОЛЬ ГОРОБЦІВ У ВІТЧИЗНЯНІЙ ІСТОРІЇ

У Львові грандіозний скандал: столиця Галичини зворохоблена страшною змовою працівників могутнього ТзОВ ТК «Інтермаркет» із... горобцями. Журналісти передрікають епідемію брудельозу. Щоправда, не всі, а лише ті, які розуміються на вітчизняній історії...

Освічені люди знають зі стародавніх манускриптптів, якого лиха накоїли горобці мешканцям Іскоростеня. Якось князь Ігор, успішно здерши з іскоростенців податок, дійшов думки, що було б іще краще, якби він незагайно ж повторив ту патріотичну акцію. Але древляни (саме вони населяли Іскоростень) не збагнули шляхетного наміру і погубили пана Ігоря. Вони прихилили до землі пару беріз, прив'язали княжі ноги до них, а потім відпустили дерева «на волю».

Жінка небіжчика, княгиня Ольга, довідавшись про це мордерство, звеліла, аби іскоростенці наловили для неї у своїх дворах голубів та горобців — вона, мовляв, і удовольниться цим відкупним. А коли птаство звезли до табору княгині, та наказала до лап птахів поприв'язувати запалений трут і відпустити їх. До вечора від Іскоростеня лишилися самі головешки — рятуючись, пернаті тікали під рідні стріхи...

Минуло тисячу років, і ось та сіренька птаха знову впурхнула в історію. Цього разу — в історію, що розгорнулося у Львові навколо згадуваного на початку нашої оповіді ТзОВ ТК.

Так ось, саме у величезному залі «Інтермаркету» було помічено ватагу горобців.

Щиро кажучи, дзьобати там не було чого, бо нині все запаковується. Але горобці (а, значить, і загроза!) явно були. А факт — він завжди факт. Головний санітарний лікар Львова Раїса Потицька так і написала: «Факти заселеності горобцями торгових приміщень гуртівні мають місце». (Щоправда, чутки про брудельоз пані головний лікар спростувала). Керівника, засліпленого тільки прагненням до високих прибутків, звісно, оштрафували. Підключився до боротьби і головний державний санітарний лікар області Роман Павлів, який повідомив про надіслані обов'язкові приписи щодо наведення порядку і покарання директора гуртівні. Не залишився осторонь і начальник ветеринарного відділу міського управління житлово-комунального господарства Ігор Угрин, який до картини з горобцями додав серйозну деталь — мовляв, ця смітна птиця «може брудними лапками спричинити захворювання на глисти».

Горобці, як бачите, були обложені, як француз при Ватерлоо. Отож не дивно, що при повторній перевірці фахівці санепідемстанції Сихівського району м. Львова установили, що «адміністрацією гуртівні вжиті відповідні заходи по виконанню припису». А представник «Інтермаркету» — керівник служби зв'язків із громадськістю Віктор Макарчук, підбиваючи згодом підсумки тримісячної антигороб'ячої кампанії, заявив інтерв'юерові: «Тепер ліквідовуємо горобців не лише на території торгового залу, а й на прилеглій до будівлі території. Замінили решітки на дрібніші на вентиляційних отворах і каналах у будинку. Застосовуємо поліетиленові стрічки-куртини на дверях... У процесі — підписання угоди (мабуть, уже підписали — авт.) з фірмою «Крес» — найбільшим професіоналом у такому бізнесі. Гарантують стовідсоткову ефективність...»

Однак, попри все це, прозвучала «рекомендація фахівців» закрити гуртівню, щоб раз і назавжди, до ноги і пера повністю і невідтворно винищити... горобців.

Між іншим, у ресторані головного київського вокзалу я якось сидів за столом із подружжям горобців, які полудновали тут, а (знову — між іншим) у спортивних залах майже повсюдно вони жваво коментують дії атлетів. Але трагедії із зухвалої поведінки того птаства на київському вокзалі і на спортивних аренах ніхто й ніколи не робив — вони уникли закриття, а недавній капітальний ремонт головних залізничних воріт столиці зробили не з потреби позбутися пернатих халамидників.

До речі, «Інтермаркету», який має розгалужену мережу найкращих магазинів у Львові, врешті-решт теж удалося уникнути закриття. Але тут... підійшли з податкових органів. Як повідомляють ЗМІ, «було заблоковано роботу головного офісу компанії «Інтермаркет». Працівники ДПІ Галицького району Львова за підтримки податкової міліції намагалися увірватися в приміщення і вилучити документи, однак їм це не вдалося».

— Це був майже бандитський напад на офіс,— зауважує вже знаний нам із гороб'ячого протистояння Віктор Макарчук.— Співробітники компанії викликали Державну службу охорони, яка відповідає за безпеку приміщення...

А адвокат Лілія Оприск твердить:

— Вилучення документів можна здійснювати тільки у двох випадках: за адміністративного арешту активів або при порушенні кримінальної справи...

Та як би там не було, а людові освіченому при цьому всьому згадується чомусь Іскоростенська історія. Хоча, як ви, мабуть, зауважили, там спочатку були розмови про податки, а потім горобці, а тут — навпаки.

Володимир ПАЛЬЦУН.

м. Львів.

ЧЕРНІВЕЦЬКЕ РАДІО ВІДПОВІДАЄ

— Яка різниця між народженим літати і народженим плазувати?

— Коли народжений літати вилітає, народжений плазувати виповзає.

— Яка різниця між дубом і людиною?

— Щоб людину поливати, не обов'язково її посадити.

— Як поговорити самому з собою?

— Через автовідповідач.

— Яка різниця між песимістом і оптимістом?

Песиміст: «Всієї горілки не вип'єш».

Оптиміст: «Горілки всім вистачить».

Флоріан БОДНАР.

Георгій МАЙОРЕНКО

Микола ПЕТРЕНКО

МІНІАТЮРИ

АБИ-НО ВОЛЯ!

Нарікаючи на долю,
Шле молитву небесам:
— Ви мені лиш дайте волю, —
А ярмо знайду я сам!

ПРИП'ЯТИЙ

Задоволений Микита:
Вік прожив біля корита.
Не згадає й сам, коли
До корита прип'яли...

А РАПТОМ...

Вперше повели до суду...
Ким же, люди, ким я буду?
Чи бандитом, чи — як знати! —
Раптом вийду в депутати!

УЖЕ

Ні, Гриць, не ходить, не літа —
У нього здібності крота:
Це нам ще стільки йти та йти —
Гриць вже прорився до мети!

ВЕСНЯНКА

Ішла весна-красна
У синій хустинці.

Несла весна-красна
У скринці
Гостинці.
Ягнятам — травицю,
Гусятам — водицю,
Каченятам — ряску,
А малятам — ласку.

ПОВАЖНИЙ КІТ

По дорозі в білий світ
Вируша поважний кіт.
Іде, хвостом похитує,
В перехожих випитує:
— А скажіть мені, котора
Із сметаною комора?

Тамара КОЛОМІЄЦЬ.

ПОДАРУНОК ЗАЙЧИКУ

Бурятська народна казка

Весною прокинулося зайченя і зраділо, що сонечко надворі сяє. Вистрибом вискочило воно з хатинки:

— Ура сонечку! Тепер не буде морозів!

Стрибало зайченя навколо хатинки, раділо, коли чує, хтось зітхає. Прислухалося, а то — білий сніг.

— Що сталося?— запитує його зайченя.

— Я тану від сонця,— ще дужче зітхнув білий сніг.

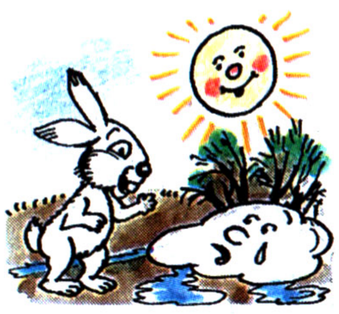

Шкода стало зайченяткові свого друга.

— Це ж я, біленький, взимку бігав по тобі і ніхто не міг мене помітити: ні вовк, ні лисиця, ні хижі птиці. А як треба було, то міг ямку вирити і в ній від ворогів своїх сховатися. Що ж тепер буде?— запитав зайчик.— Треба весну попрохати, щоб вона снігу не чіпала.

А сніг тим часом тане, струмки дзюркотять. Не чує весна зайчикового прохання. Коли майже весь сніг розтанув, помітила вона заплаканого зайчика:

— Чому ти плачеш, куцохвостий?

— Як же мені не плакати? Я білий взимку по білому снігу бігав, він

мене від ворогів рятував. А тепер він розтанув. Що зі мною буде? Хто захистить?

Задумалася весна. День думала, два... А на третій каже:

— Знаю, як тобі допомогти. Давай я тобі на літо подарую сіренький кожушок. В ньому ти і в густих кущах і у високій траві сховатися від хижаків зможеш.

Ось так стало у зайчика два кожушки. Влітку він носить сірий, а коли випадає сніг — одягає білий.

Переповів М. ВАСИЛІВ.

КРОСВОРД «ЩЕ ОДНА НАЗВА ТРАВНЯ»

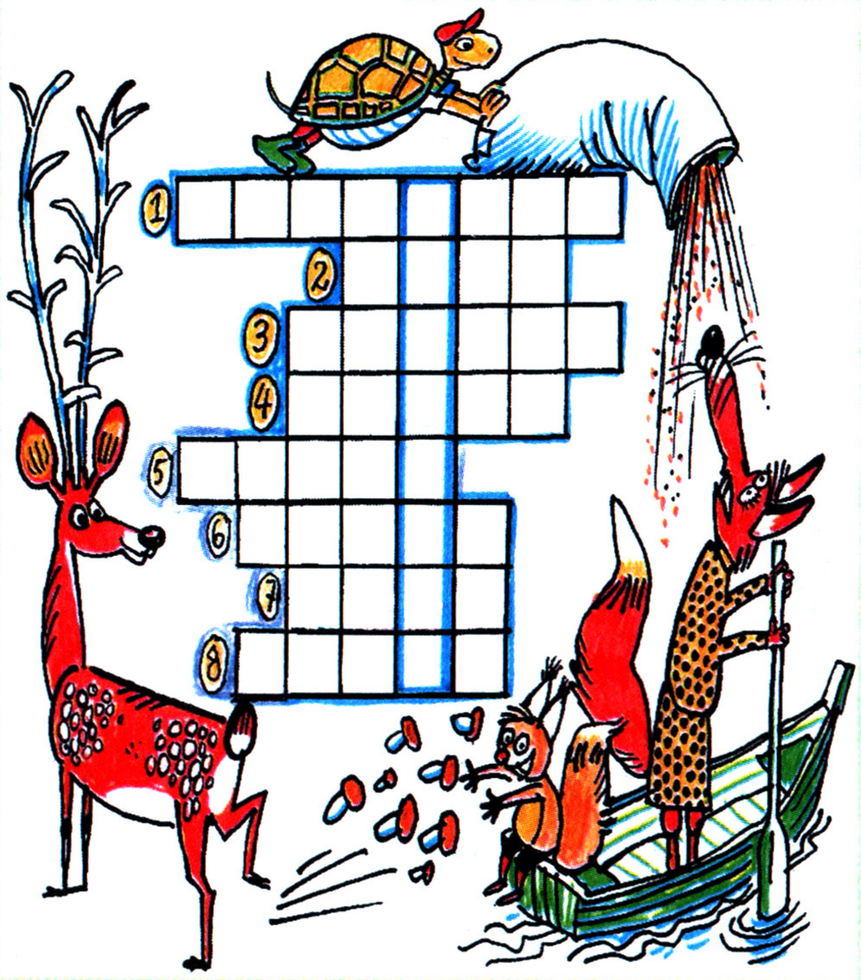

Зазеленіло, заквітло все навкруг! Солов'ї витьохкують, шпаки висвистують, зозулі кують. Травень! А чи знаєте, як ще називали цей місяць у давнину наші предки? Якщо правильно відгадаєте загадки, то у виділеній вертикалі прочитаєте цю назву.

1. Хто на собі свою хату носить?
2. Мене саму не їдять, і без мене мало їдять.
3. Прийшла кума
із довгим віником.
На бесіду із нашим півником,
Схопила півня на обід
Та замела мітлою слід.
4. Хто на собі ліс носить?
5. Їде віз без коліс, і за ним дороги не знати.
6. Одне кинув — цілу жменю зібрав.
7. Голови не має, а капелюх у нього є.
8. Пролетіла на хвості
Та й сховалась в хворості.

Склав П. МИШКО.

Втомився

— Дениску!— гукає з вулиці Олесик.

— Що таке?— виглянув у вікно Дениско.

— Виходь кататися на велосипедах.

— Хай трохи пізніше,— каже Дениско,— бо я зараз такий втомлений, що ледве дихаю.

— А що ти робив?

— Обідав.

Не може визначити

— Тату, на кого я схожий?— питає Славко.

— Усі кажуть, що на мене,— усміхнувся батько.

— А от наша бабуся ніяк не може визначити.

— Чому ти так вважаєш?

— Бо щодня каже: «І в кого ти такий неслух удався?»

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

А у нас усі вдома!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— І закурити попросити ні в кого! Самі некурящі!

Олег ГУЦОЛ

Олексій КОХАН

— А цей до нас як потрапив?
— Збожеволів од радощів, коли жінка до іншого пішла...

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Друже Перче! *Чи ти вже знаєш, що цілком випадково розкрито одну з найбільших таємниць сучасності? Маю на увазі стан наших доріг. Керівники всіх рівнів той клятий «стан» пояснюють і браком бюджетного фінансування, і гидомерною якістю будівельних матеріалів, і лютими морозами та пекучим сонцем... А воно все куди простіше! Недавно слідчі СБУ в самому Києві перевірили одне з районних шляхово-експлуатаційних управлінь столиці. Виявилося, що цілих п'ять років тут у штаті числилися «мертві душі». Їм щомісяця нараховували «живу» зарплату, преміальні, матеріальну допомогу, а тоді ще й відпускні. Справно видавали спецодяг і спецхарчування.*

Усе «вони» мали, тільки доріг не ремонтували.

Василь АВРАМЕНКО.
м. Київ.

«Напередодні Дня Перемоги 15-ом ветеранам війни нашої області було вручено ключі від новеньких «Таврій».

(Із газети).

«Щоб забезпечити інвалідів Великої Вітчизняної війни автомобілями, враховуючи теперішні «темпи», потрібне не одне десятиліття».

(Із виступу у парламенті).

РОЗМРІЯВСЬ!

Весняного дня, коли пригріло сонечко і загуділи над білоцвітом садів джмелі і бджоли, сіли на лавочці під кущем бузку дід Микита і дід Іван. Давненько не бачилися. А оце на День Перемоги запросили їх до сільради. (Згадали хоч цього дня). По пакунку вручили, по сто грамів налили.

Сіли діди після того на лавочці, закурили. Помовчали.

— А чи то таки справді джмелі гудуть, чи тільки в голові?— постукав ціпком по землі дід Іван.

— І там гуде, і там,— махнув рукою дід Микита.

Помовчали ще.

— А чи «Запорожець» твій ще гуде?— загасив сигарету дід Іван.— Пам'ятаю, раз їхав ти без вихлопної труби, то у мене від того реву груші з гілля попадали. А баба Векла, що вже років зо три як оглухла, руку до вуха приклала і мене питає: «Федоровичу, що то гуде? Подивись, може, то самольот на вулиці сів?»

— Не гуде!— знову махнув рукою дід Микита.— А скільки ж йому можна гудіти? Стоїть у садку. Кури в ньому несуться.

— А твій «Запорожець» бігає?

— Так у мене ж ще старіший від твого. Куди йому! Хотів на брухт здати. Так онуки кажуть: «А раптом дійде черга і видадуть тобі «Таврію». Тоді спитають: «Де старий «Запорожець»? Продав?»

— Ні, не дочекаємося ми обіцяних машин.

— Так он же в газеті пишуть, що на Дев'яте травня декому дають.

— То, як у війну: в атаку йдуть усі, а медаль — двом-трьом. Я вже і в область писав, і в Київ міністру. «Чекайте!» — одписують.

Закурили ще по одній.

— А я оце, Федоровичу, так міркую,— примружив око дід Микита.— От у нас у державі «Таврій» усім інвалідам не вистачає... Так? Так... А скорочення армії йде? Йде! Куди техніку дівають?

— Мабуть, на метал ріжуть...

— А ви не ріжте, а дайте її фронтовикам... Якщо нема «Таврії» — беріть «УАЗ».

— Або танк?— уже трохи захмелів дід Іван.

— Нехай і танк дають!— розпалювався дід Микита.— Я на танку до Берліна дійшов! А по наших дорогах, до речі, тільки на танках і можна їздити...

— Розмріявся! А якщо тобі несвоєчасно пенсію видадуть? Ти ж на тому танку погазуєш відразу до соцзабезу і... прямою наводкою...

— То нехай дають БеТееРа! Чи бойову машину піхоти. У армії техніки, знаєш, скільки?

— Може, й самольота тобі захочеться?

— Можна і самольота. Так вона ж, бісова машина, багато пального жере! Та і де ти у нашому селі будеш приземлятися? І взагалі, Іване, несурйозний ти, бачу, чоловік! Я тобі діло кажу. А ти усе на самольоти переводиш. Самольоти у тебе в голові!— розсердився дід Микита.— Я оце зараз прийду додому і міністру листа напишу. Може, й ти підпишеш?

— Та підпишу. Самольот, звичайно, то вже лишнє. А танк би «не помішав»... Ним і городи орати можна, і...

— А генеральська машина якщо перепаде!..

Ще довго гомоніли на лавці дід Іван і дід Микита. Аж доки не позабирали їх по домівках онуки. А чи написали вони того листа міністру, не знаю. Принаймні, нікого з них на танку ще не бачив. І за кермом давно заслужених ними «Таврій» — теж...

Михайло ПРУДНИК.

СКАНВОРД ✻ Склав М. ШИПШИНА ✻ СКАНВОРД

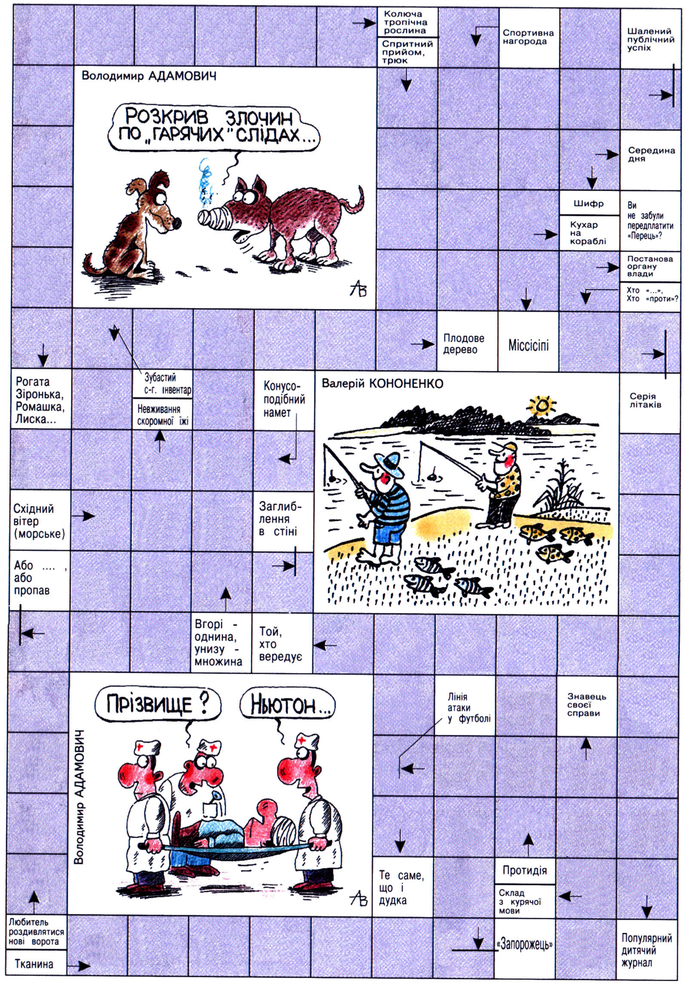

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

Реклама всім добряче допекла. Дехто боїться навіть праску вмикати. Аби звідтіля не пролунало: «Купуйте, купуйте...» Газета без реклами сьогодні ніби вже й не газета. Телефільми без реклами у найцікавішому місці ніби й не телефільми. А рекламним агентствам цього мало. Вони готові рекламувати будь-що і будь-де. Може незабаром дійти й до такого, як на малюнку художника Василя Фльорка. Він намалював карикатуру: по небу пливуть хмарки, а не них реклама, реклама, реклама... До малюнка пропонувалося придумати підпис. Наші читачі знову виявили неабияку активність. А члени журі тому тільки раді.

«Чим більше листів, тим краще і веселіше!»— кажуть вони.

Цього разу нам найбільше сподобалися підписи: **Анатолія КОЗИНА з смт Рожнятів Івано-Франківської області:**

«Дивлюсь я на небо та й думку гадаю: «І вся та реклама — не з нашого краю...»

та **Анатолія ТЕРПИЛА з м. Кролевця на Сумщині:** *«Усе нам треба, та високо до неба».*

ВІТАЄМО!

А тепер чергове завдання. Придумайте підпис до малюнка Олександра МОНАСТИРСЬКОГО.

На переможців чекають призи.

ГУМОР ІНОЗЕМНИЙ

У нас в гостях білоруський побратим «Вожик»

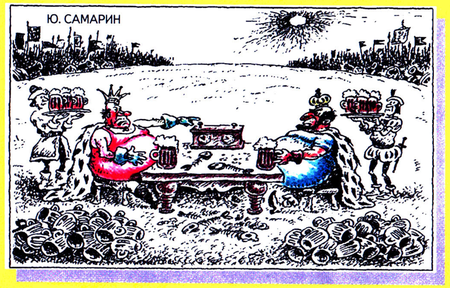

Старе на новий лад

Апетит приходить у гостях.

В чужому оці бачиш пилинку, а на своїй голові й рогів не помічаєш.

Тихіше їдеш — більше даішників здивуєш.

Що посієш, те й зберуть сусіди по дачі.

Краще один раз побачити, ніж почути і оглухнути.

Хто не ризикує, того податковий інспектор не штрафує.

Бійся не того собаки, що бреше, а того, що не прив'язаний.

Не відкладай на завтра того, чого й учора не можна було їсти.

Юлія НОВІК.

ЗОЗУЛИНА ДОЛЯ

Бєчка

Зозуля вийшла заміж за Півня, народила йому п'ятеро індичат і втекла з Павичем.

Мораль: усі чоловіки однакові.

Тіна МАК.

Мікола ТОНКАВІЧ

БІЛЯ ТЕЛЕВІЗОРА

У мого телевізора «заскоки» —
Чи він звихнувсь,
чи гандж то заводський:
Як для реклами — так екран широкий.
Для мови ж білоруської — вузький.

Пятрок ШЕРКА

ДЕНЬ ТЕЩІ

Хоч втомився я од свят.
Все ж скажу урешті:
Винна влада наша — факт! —
Що нема Дня тещі.
Бо усі ми — кожен зять —
Заявить готов я —
Неодмінно маєм дбать
Про її здоров'я.
Як, питаєш, це робить?
За здоров'я тещі пить!

Міхась МІРАНОВІЧ

ЖІНКИ І ПОМИЛКИ

Не раз вже говорилося —
Жінки
Нас все життя ведуть
І просвіщають.
Нас бештають
За наші помилки
І помилок своїх
Нам не прощають.

Я ТАК ТЕБЕ ЛЮБИВ

Я ноги
За тобою збив,
А ти забула це,
Безбожна...
Я так тебе
Колись любив!..
І так, і сяк —
Як тільки можна!

ЯКБИ Й НЕ ХОТІЛОСЯ...

Все єство
Тривожиться:
Де колишнє
Ділося?
Коли вже
Не можеться. —
Хай би
Й не хотілося!..

Тексти з білоруської переклав Дм. МАЛЯКЕВИЧ.

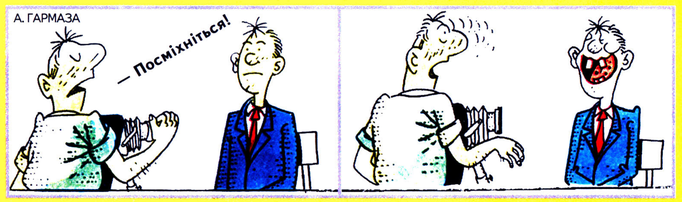

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

ВІДПОВІДЬ НА КРОСВОРД «ЩЕ ОДНА НАЗВА ТРАВНЯ», ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

1. Черепаха. 2. Сіль. 3. Лисиця. 4. Олень. 5. Човен. 6. Дзеркало. 7. Гриб. 8. Білка.

У виділеній вертикалі: ПІСЕННИК.

ВІДПОВІДЬ НА КРОСВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 4

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 1. Ластівка. 4. Стипендія. 9. Сонце. 10. Радість. 11. Комар. 13. Цар. 15. Диктатор. 16. Ар. 18. Оператор. 21. Дак. 22. Доміно. 23. ТЕТ. 25. Кіт. 27. Фейлетон. 28. Лице. 30. Гикавка. 32. Сніг. 33. Фея. 34. Салют. 35. Іржа. 36. Ностальгія. 37. Директор.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Лисиця. 2. Таця. 3. Карикатура. 4. Сатирик. 5. Пісок. 6. Двір. 7. Ярмарок. 8. Тісто. 12. Акт. 14. Репетиція. 15. Дурень. 17. Око. 19. Раб. 20. Пітон. 21. Док. 22. Доля. 23. Телефон. 24. Ре. 26. Трактор. 27. Фікція. 29. Батіг. 30. Гора. 31. Алюр. 32. Стук.

Кастусь КАРНЯЛЮК

НАЙЛІПШИЙ МУЖЧИНА

ГУМОРЕСКА

Він завжди спокійний, підтягнений і ніколи не кричить на відвідувачів.

Не п'є, не курить, не залицяється до жінок.

Дещо сухуватий і мовчкуватий, але це його тільки прикрашає.

Своєю стриманістю він приносить тільки користь.

Дуже легкий на підйом, але його завжди можна застати на робочому місці.

Зовуть нашого героя — Мумія Фараона.

Міхась СЛІВА

ДІАЛОГИ

ПО ТРЬОХ

Розмовляють дві жінки:

— Я до тебе сьогодні цілий день не могла додзвонитися. Видно, якби тобі поставити і три телефони, то всі три зайняла б...

— Та ж так і є! Я по двох слухала, а по третьому — говорила...

УТОЧНИВ

У автобусі їде дядько на доброму підпитку. Питає якусь жінку:

— Який сьогодні день?

— Четвер.

— А число?

— П'яте.

— Так-так... А який місяць, видать, теж знаєш?

ДУМКИ ВГОЛОС

● ***Вітер у голові може викликати шторм у житті.***

● ***Крім десяти біблійних заповідей є ще одна, не менш важлива: виконувати їх.***

● ***Майбутнє за нами — що це, знову черга?***

Барис КАВАЛЄРЧИК.

● ***Народжені літати зазвичай їздять у трамваях.***

● ***Якщо од вас пішла дружина, не сподівайтесь, що вона вже не повернеться.***

Уладись ЦВЯТКОВ.

Страшне ПЕРО не в гусака...

«Жилін всю ніч не спав і тільки вранці проснувся».

«Я живу і вчуся в п'ятому класі».

«На криші сиділо багато голубів, чоловік десять».

(З учнівських творів).

Надіслав Юрій САВЧУК.

«Помню, що виражався нетверезими словами, але руки тримав у кишені, то нікого і пальцем не зачепив».

(Із пояснення).

«Продам односпальне ліжко для двох осіб різної статі».

(Із оголошення).

Надіслав Іван ТОКАРЧУК.

«На фермі немає жодного порядку».

«Посіяно два мільйони гектарів зерна».

(Із мовного посібника).

Надіслав Віталій КОРЯКО.

«При ходьбі використовуйте повністю всі ноги».

(Із порад).

Надіслала С. НАДІЯ.

ПЕРЕЦЬ № 5 (1538)

Головний редактор Михайло ПРУДНИК.
Редакційна колегія: Микола БОСАК (відповідальний секретар), Анатолій ВАСИЛЕНКО, Павло ГЛАЗОВИЙ, Юрій ЩЕНКО, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ, Іван СОЧИВЕЦЬ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ №736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера.

Здано до набору 22.04.2004.
Підписано до друку 12.05.2004.
Формат 70x108[1]/8.
Папір офсетний №1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 13160 прим.
Зам. 0110405.
Ціна договірна.
© «Перець» 2004 р.
Заснований у 1922 р.
Видається з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефонами: 454-81-15, 454-81-38.

Internet: http://uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Державне видавництво «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393

Валерій ЧМИРЬОВ

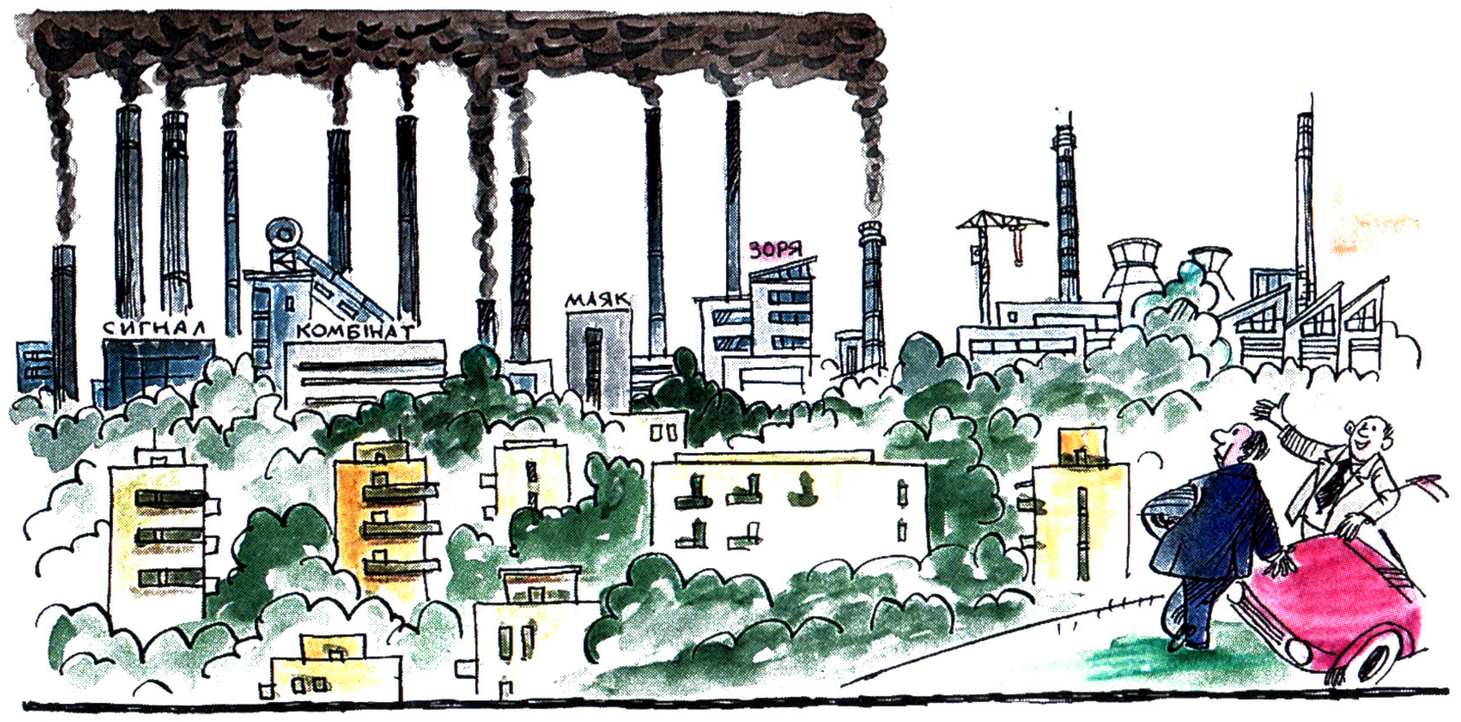

— У нашому місті залишилися неприватизованими лише два підприємства!

Віктор ПОПОВ

Володимир СОЛОМАШЕНКО

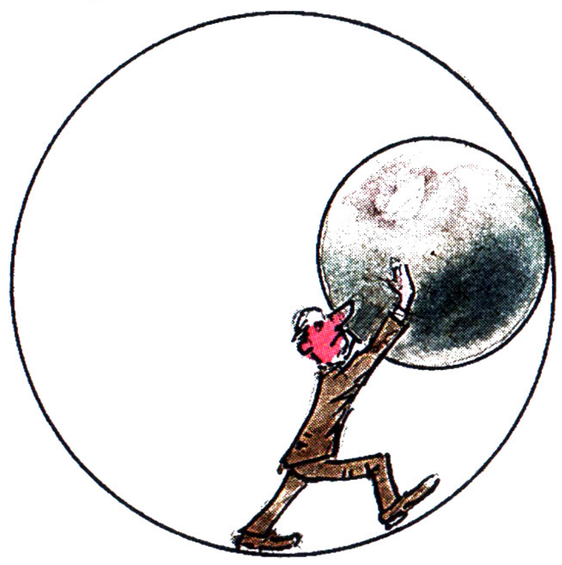

Олексій КОХАН (тема І. Друля, м. Луцьк)

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

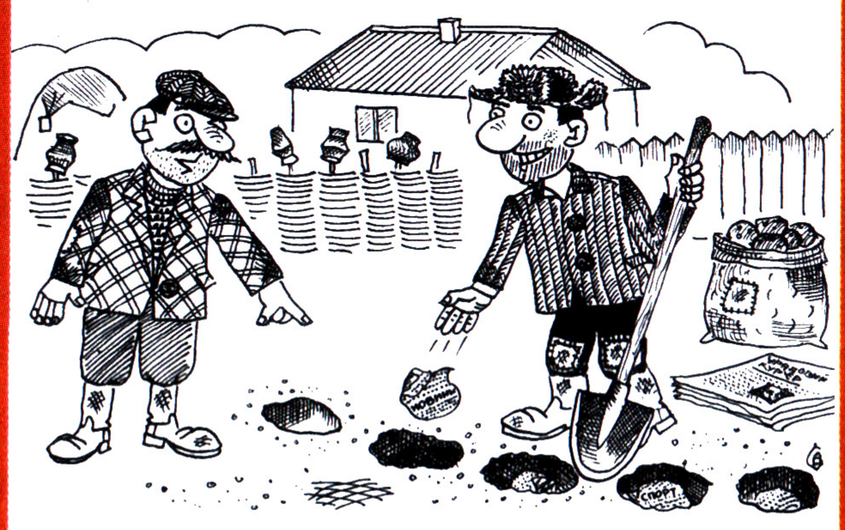

— Куме, навіщо ти картоплю обгортаєш газетою?

— Колорадські жуки почитають новини, почнуть сперечатися про політику і не будуть картоплі їсти!

Сергій ВЕЛЬМОЖКО

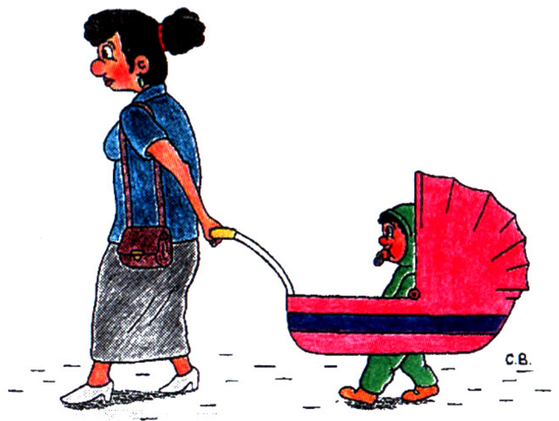

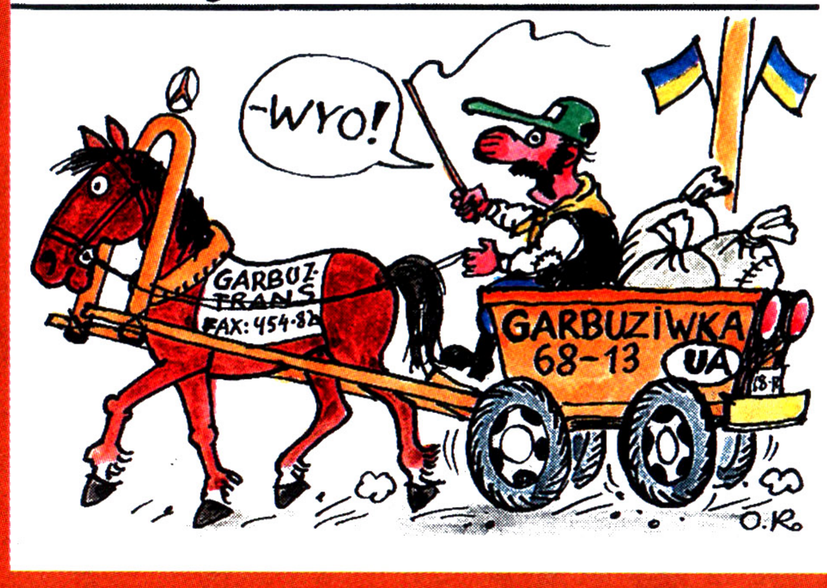

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— А давай, лейтенанте, хто сильніший! Тільки ж по-чесному!

Микола КАПУСТА

Для тих, хто не зміг, не встиг чи забувся передплатити «Перець»

НАГАДУЄМО,

що це ви можете зробити і сьогодні.

ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ, ІНДЕКС 74393

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити наш журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам...

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!

4 820012 960675 05